

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. A.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2021 č. j. CPR-5005-4/ČJ-2021-930310-V240

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-327978-15/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 1. 2021. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské

unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobce v žalobě nerozporoval, že by se dopustil neoprávněného pobytu, ale poukazoval na to, že v jeho případě se jedná o první pochybení. Z provedeného dokazování vyplynulo, že k posuzované protiprávnosti došlo po ukončení pobytu na základě bezvízového styku mezi jeho domovským státem a Evropskou unií, kdy neoprávněný pobyt započal po ukončení tzv. první vlny epidemie Covid-19, kdy toto období považoval za období náhlých společenských i právních změn, v rámci kterého se pružně vyvíjela legislativa upravující možnosti pobytu cizinců, přičemž se neorientoval v nové právní úpravě, umožňující mu pobyt do 16. 7. 2020 a následně pobýval na území neoprávněně, a to až do odhalení této protiprávnosti. Byl toho názoru, že se napadané rozhodnutí protíví požadavkům § 174a zákona o pobytu, neboť působí zcela nepřiměřeně ve vztahu k jeho osobním poměrům. Uznal své pochybení, avšak dodal, že následný protiprávní stav neudržel z důvodu neúcty k místnímu právnímu řádu, nýbrž s ohledem na nedostatečnou znalost tehdejších pobytových pravidel. Měl za to, že nikoliv každá protiprávnost je důvodem pro uložení správního vyhoštění, neboť je vždy zapotřebí posuzovat společenskou nebezpečnost takového jednání, která je v jeho případě mimořádně nízká a dále je oslabována tím, že se dopustil vůbec prvního pochybení, svého jednání litoval, je mladého věku, přičemž je v jeho případě dán důvodný předpoklad toho, že dosáhne nápravy a napříště již nebude nikterak porušovat pobytová pravidla. S ohledem na uvedené považoval uložení správního vyhoštění za nepřiměřeně tvrdé opatření a postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců v jeho případě za dostačující.
3. Také namítal, že neměl být posuzován dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, nýbrž dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 stejného zákona, neboť se dopustil prostého nelegálního pobytu, a s ohledem na své tvrzení o tom, že naposledy přicestoval na území České republiky na přelomu února a března roku 2020, tak nelze ani dedukovat, že by ke dni zahájení řízení, tj. k 31. prosinci 2020 mohl pobývat na území České republiky oprávněně, a to tím spíše, že již od března roku 2020 není s ohledem na platnou právní úpravu možné přicestovat na bezvízový styk. Právní kvalifikaci považoval za nesprávnou, přičemž měl za to, že tuto vadu nemůže kompenzovat ani ta skutečnost, že v sazbě uplatněné vůči žalobci hrozí správní vyhoštění na dobu 3 let, zatímco v sazbě dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona by byl žalobce ohrožen správním vyhoštěním na dobu do 5 let. Uvedl, že základem každého zákonného rozhodnutí musí být vedle povinných formalit a náležitostí řádné vymezení skutku a jeho podřazení pod správnou skutkovou podstatu upravenou zákonem, neboť toliko za takového předpokladu lze polemizovat nad zákonností meritorního rozhodnutí, resp. výše uplatněné sankce. Aplikace § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona se dle názoru žalobce uplatní v situacích, kdy lze důvodně předpokládat, že zde ke dni zahájení řízení pobývá cizinec oprávněně, avšak vzhledem k tomu, že tento předpoklad v případě žalobce dán nebyl, tak je uplatněná kvalifikace nepřiléhavá a napadané rozhodnutí je tak nezákonné.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a také na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které považoval za plně v souladu se zákonem. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalobce výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č.j. KRPA-327978-2/ČJ-2020-001322 ze dne 31. 12. 2020, podkladové materiály č.j. KRPA-327978-5/ČJ-2020-000022-SV, oznámení o zahájení správního řízení č.j. KRPA-327978-12/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 1. 2021, protokol o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPA-327978-13/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 1. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-327978-15/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 1. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č.j. CPR-5005-4/ČJ-2021-930310-V240 ze dne 16. 4. 2021.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl dne 31. 12. 2020 kontrolován policejní hlídkou během silniční kontroly osobního vozidla. Při kontrole předložil k prokázání totožnosti biometrický doklad Ukrajiny č. FH232958, kdy bylo zjištěno, že vstoupil na území schengenského prostoru dne 6. 1. 2020 a následně vycestoval dne 17. 2. 2020, jiné vstupní razítko žalobcem předložený cestovní doklad neobsahoval. Poté co bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, do kterého mimo jiné uvedl, že v České republice je poněkoličtější, naposledy přicestoval koncem února nebo začátkem března roku 2020, přesné datum si nepamatoval. Vstupní razítko prokazující jeho poslední vstup na území má vyznačeno v druhém biometrickém dokladu, který měl uložený na ubytovně. Tvrdil, že přicestoval jako turista a měl v plánu se vrátit do země původu v roce 2021. Žalobce si byl vědom toho, že na území republiky pobývá neoprávněně, nemá správnímu orgánu jak prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
9. Při výsledku účastníka správního řízení ze dne 1. 1. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že je v České republice již po několikáté a naposledy přicestoval autobusem přes Maďarsko na přelomu února a března roku 2020. Nemá žádné vízum, ani povolený pobyt, přijel původně jako turista, ale již z území nevycestoval. V Praze nepracoval, bydlel na ubytovnách, nemá stálou adresu, ani se nikde nehlásil k pobytu. Veškeré zázemí má na Ukrajině a v případě vycestování mu v domovském státě nehrozí žádné potíže. Na Ukrajině žije s rodinou ve vlastním bytě. Na doplňující dotaz správního orgánu uvedl, že nemůže věrohodným způsobem prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.

10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-327978-15/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 1. 2021 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Podle ust. § 50a odst. 1 *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který a) neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a kterému je umožněno dobrovolné vycestování, b) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo c) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
16. Podle ust. § 50a odst. 2 *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo 2. nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života,*

nebo c) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.

17. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně nedospěl k názoru, že by se v tomto případě jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života a uložil žalobci správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“ Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.
18. Správní orgány nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
19. Soud dále konstatuje, že správní orgán prvního stupně přihlédl ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou pobytu v České republice, věkem, zdravotním stavem a vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Zdejší soud považuje provedené hodnocení za dostatečné a přezkoumatelné, závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správním orgánem ztotožňuje a rozhodnutí považuje za přiměřené.
20. K námitce žalobce, že jeho jednání mělo být posuzováno dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že nesouhlasí s výkladem ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců tak, jak jej učinil žalobce, tedy, že: „aplikace § 119 odst. 1

písm. c) bodu 2 zákona se dle názoru žalobce uplatní v situacích, kdy lze důvodně předpokládat, že zde ke dni zahájení řízení pobývá cizinec oprávněně“. Dle soudu, žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění “*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum*“, neboť jak sám uvedl není schopen prokázat, že by na území schengenského prostoru pobýval oprávněně. Výklad daného ustanovení tak, jak ho provedl žalobce, by byl v jeho neprospěch, protože by mu v daném případě hrozilo správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců až na dobu 5 let namísto 3 let, které jsou horní hranicí doby vyhoštění při užití postupu dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud má tak za to, že postup a výklad žalovaného, který nevykládá dané ustanovení natolik úzce jako žalobce, je v duchu zásady in dubio pro mitius (v pochybnostech mírněji) a umožňuje mu vztáhnout mírnější postup na větší množství případů. Námitka žalobce je tak dle soudu nedůvodná.

21. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky na něj kladené správním řádem.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2021

JUDr. Marcela Roušková, v.r.
samosoudkyně